

Đàn - bà

MỖI SỐ 0\$08

THƯ TỪ NGÂN-PHIẾU
XIN GỬI VỀ:

La Directrice du
Tuần-báo ĐÀN-BÀ
76, WIẾLÉ, HANOI

BA THÁNG..... 1\$00

SÁU THÁNG.... 2,00

MỘT NĂM..... 4,00

CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÔI

TUẦN BÁO XUẤT BẢN NGÀY THỨ SÁU — NĂM THỨ HAI — SỐ 55 — 10 MAI 1940

TẠI SAO LÚC NÀY VĂN-CHƯƠNG DÂM LOẠN RA DÒI

CỦA BÀ MỘNG-SON

I

GẦN đây ta thấy các hàng sách bày ra nhan - nhản, cũng như trẻ con rao ầm-ỹ ở các bến ô - tô, các bến tàu thủy, các ga xe lửa, những cuốn tiểu-thuyết (!) bé bé, xinh xinh, có nhiều cái tên nghe hay hay; ta tưởng chừng như văn-chương xưa ta lúc này thịnh-đạt lắm. Nhưng nếu chẳng may ta chót « hy-sinh » một số tiền mua phải một trong những cuốn ấy, thì ta sẽ thấy ngay văn-chương ở đây chỉ là thứ văn-chương nhơ-bẩn. Tác-giả đã giở cả « bị chữ » ra để tả những câu chuyện « vơ-vẩn » như : « Một đôi trai gái chưa vợ, chưa chồng, hay đã có vợ, có chồng, họ nhắm mắt yêu nhau và hy - sinh cho nhau một cách đui-mù, những ham-mê về nhục-thể, rồi kết-cục, người tự-tử, kẻ mang một mối hận thâu đời, hoặc sống triền-miên trong một thế-giới dâm-ô, nghiện-ngập. Không nghị-lực, không mục-dịch, không tương-lai, các vai trò trong tiểu - thuyết đó tự lấy thể làm siêu-phàm, cao-thượng. »

Những cuốn tiểu-thuyết có hại ấy ra đời với một sứ mạng rất hiềm-nghèo : nó đầu-độc tâm-hồn trẻ em nam-nữ học-sinh và cầm đầu cho bạn thanh-niên quen rông rài đi đến cái cực - độ của con đường truy-lạc. Các bạn đồng-nghệp hàng ngày và hàng tuần ở khắp ba kỳ cùng một số đông bạn đọc đã mệnh-danh những tiểu-thuyết đó là văn - chương dâm-loạn và đã lên tiếng phản-

nản về cái phong-trào xuất-bản những cuốn văn tai-hại ấy.

Nhưng tại sao bọn « văn-sĩ chìm gái » và « làm tiền » lại đón được thời-cơ mà cố ý đem dâm-tâm viết những cuốn sách ô-uế ấy thì chưa thấy ai nói rõ-rệt. Và sau khi nhớ mất vì thứ văn-chương dâm-loạn, các bạn chỉ mới thống-mạ tác-giả mà chưa bạn nào dă-dộng đến những nguyên-nhân xa và gần của nó. Những nguyên-nhân ấy, hôm nay chúng tôi nối theo việc làm của các bạn đồng-nghệp, trình bày ra đây :

Lúc này tuy những ngành kỹ-nghệ chiến - tranh phát - triển, nhưng toàn-thể thế-giới vẫn bị cái ách của kinh-tế khủng-hoảng. Một số đông vẫn tin rằng thế-giới đã qua cơn khủng-hoảng của nền kinh-tế, nhưng kỳ-thực họ nhầm lẫn. Cuộc khủng-hoảng hồi này là cuộc khủng - hoảng thừa-cơ, nên chỉ sự xiêu-đổ của nền-tầng đã rõ. Sự xiêu-đổ của nền-tầng xã hội (tôi muốn chỉ vào kinh-tế) đã lôi theo nó sự xiêu-đổ của tất cả những cái xây-dựng ở tầng trên. Bao nhiêu luân-lý, đạo-đức, tập-quán, mỹ-thuật, triết-học v. v... cũng bị lay - động. Tâm-hồn của tất cả mọi người trong các tầng lớp xã-hội đều bị xáo-xuyến.

Lúc này lại là thời-kỳ của chiến-tranh ; thời-kỳ mà ai ai cũng bắt buộc phải nhận cái quyền tuyệt-đối của cảnh-bình và bình-bị ; cái quyền đó dễ khiến cho các nhà văn có lương-tâm mất hết bản-

lĩnh và các nhà văn vô lương-tâm được dịp thừa cơ mà thực-hiện những hành-vi dâm-hèn, điều-xảo. Cho nên càng ngày, trong văn-giới chúng ta càng thấy lẫn-lộn rất nhiều các văn-gia « quái vật ». Bằng chứng là những cuốn tiểu-thuyết rẻ tiền, có đủ mọi thứ tên thanh-tao hay tục-tỉu kia.

Hơn nữa, cũng như mọi người thường, các nhà văn ấy có cái khổ lớn nhất là cần phải lo cho dạ dày đỡ trống trước hết, cho nên chúng ta đã thấy họ bán văn và bán cả tâm-hồn họ cho bất cứ một nhà xuất-bản hay một nhà báo nào, miễn là họ được tiền ăn trong thời kỳ chiến-tranh. Kiểm

com mà đến nỗi phải kiểm bằng cách lợi - dụng văn-chương thật cũng đáng thương-tâm và nguy-hiểm quá.

Một số văn-sĩ bảo rằng : « Văn-chương tách ra khỏi xã-hội nên có thứ văn-chương của một thời, và văn-chương của muôn đời, vì lòng người ta bao giờ cũng chỉ thế thôi ». Họ lầm ! Vì văn-chương chỉ là phản-ảnh của xã-hội cũng như tinh-thần chỉ là phản-ảnh của vật-chất. Thực vậy. Ở Pháp, văn - chương là lợi - khi chấn-dương chính-thể dân-chủ tư-sản. Ở Đức, văn-chương là lợi-khi

(Xem tiếp trang 2)

NHỮNG NGUYÊN - NHÂN CỦA LY - DỊ

TINH THẦN HAY VẬT CHẤT

(Tiếp theo số 54)

III

NGOÀI điều - kiện về sinh - lý, còn một điều - kiện nữa không phải là không quan-trọng : điều - kiện kinh - tế.

Lúc đôi trai gái bắt đầu yêu nhau thì chỉ nghĩ đến tình yêu chớ ít khi đã nghĩ đến sự sống - hiểu nghĩa chữ sống cả nghĩa chính lòng nghĩa bóng.

Bạn đã yêu ? Trong lúc đương yêu nồng nàn, bạn có bao giờ hỏi lòng, và hỏi người yêu : « Rồi sinh sống bằng cách nào không ? » Chắc là không. Bạn chỉ nghĩ : « Bao giờ đôi ta làm lễ cưới ! Hoặc bạn dấn đo : « Biết rằng sau có như rầy nữa chẳng ? »

Bạn nghĩ thế, tất cả những người khác cũng nghĩ thế. Nếu có một kẻ đã từng trải sẽ nói vào tai bạn : « Yêu, em dắm lắm ! Mơ

mộng lắm nhưng đồ tránh khỏi ngày 3 bữa ! » chắc bạn sẽ chê ngay người ấy là tầm thường, quá quan tâm đến miếng ăn, một việc hèn thấp nhất của loài người. Kể trên đã nói thật đó bạn ạ :

*Yêu nhau chẳng lọ chiều giường,
Dẫu rằng tàu lá che sương cũng tình.*

Chỉ đúng với tình yêu buổi đầu, chớ nếu cứ nằm đất mãi, ăn cơm bữa mãi, thì một ngày kia, ngay cái tình của bạn vẫn nồng nàn tha thiết mãi đó, nhưng lưng bạn sẽ đau đớn khó chịu, và miệng bạn sẽ đòi bạn những thức ăn bổ béo khác. Cái giường êm ấm, miệng ăn bổ béo chính là tiêu biểu của đời sống vật chất mà không một người nào không ham muốn. Đem một bát cháo loãng của ông thánh Gandhi và một chiếc xe hơi 8 máy của bác phú hộ Ford ra để trên ngã ba

(Xem tiếp trang 7)

HỎI. — Hai người yêu nhau từ mấy năm nay, nhưng vì gia đình người con gái không thuận nên người con trai — là con một — phải lấy vợ khác. Tuy thế, hai người vẫn gặp nhau luôn và người con trai ngập-ngừng muốn hỏi chuyện người con gái. Vậy người con gái có nên hỏi trước người con trai không, hay đợi người ta hỏi mình trước?

Cô THANH (Phú-Thọ)

TRẢ LỜI. — Gặp nhau cứ chào hỏi tự-nhiên nhưng với một chút dè dặt bởi vì nếu lãnh-đạm với nhau không hỏi-han nhau nữa, người con trai có thể ngờ rằng cô dè tâm oán-giận chàng. Nhưng cũng chớ dè ý tìm đến gần nhau sợ rằng tình thương-yêu còn sót lại trong lòng sẽ vì gần-gũi nhau luôn lại phát sinh ra và gây nên một cảnh rắc-rối, một ái-tình khi đó không còn chính-đáng nữa mà thành ra úp lén, xấu xa.

HỎI. — Trước khi tôi yêu chàng đã có một người con gái yêu chàng lắm rồi. Nhưng vì cô ta có đạo, nên gia-đình chàng không cho lấy, và thật tâm chàng không yêu cô ta, chỉ đáp lờ là vì không nỡ cự-tuyệt hẳn. Nay biết chàng yêu tôi, cô kia càng theo đuổi tha-thiết chàng và dọa nếu chàng tuyệt với cô ta thì cô ta sẽ tự-lử. Tôi ở xa cả hai người nên không rõ ý tình hai người ra sao. Nay chàng ngó ý yêu tôi, tôi có nên đáp lại không và có sợ điều gì hối-hận với cô kia không?

LỆ-THỦY (Bắc-Giang)

TRẢ LỜI. — Cô không có điều gì phải thắc-mắc hay là khó xử trong chuyện này cả. Đó là phần việc của chàng phải khu-xử. Nếu chàng yêu cô hơn yêu cô kia thì tức khắc chàng có cách tuyệt tình với cô kia để yêu cô, cô không phải ân-hận gì với cô kia,

vì cô kia có phải là bạn của cô đâu và cũng chưa phải là vợ chánh-thức của chàng. Cô chỉ nên từ chối tình-yêu của chàng là ví-dụ đối-với cô kia, chàng đã làm hại một đời con gái của người ta rồi bội ước để yêu cô. Khi đó cô hãy khuyên chàng nên ăn ở ra người chính-đính, cố giữ chung-tình với cô kia.

HỎI. — Mẹ hay cờ bạc, có chút vốn riêng nào của người bố đã chết để cho con gái đều mang tiêu tán trong cuộc đổ đen hết. Nay lại muốn đem người con gái — đã 21 tuổi — gả kếp-thất cho một ông huyện già — 42 tuổi — để mong số tiền thách cưới. Vậy người con gái có cách nào từ-chối cuộc hôn-nhân này không? Và cưỡng lại mẹ trong trường-hợp ấy có mang tội bất hiếu không?

Hoàng-thị-NGŨ

TRẢ LỜI. — Không, không, muôn lần không. Cô không bất hiếu một tí nào trong trường-hợp này cả. Hy-sinh cho một người mẹ hiền vì những lẽ chính-đáng thì hãy nên hy-sinh, dẫu này chỉ hy-sinh để cho bà mẹ cờ bạc thì sự hy-sinh thật là vô-ích và nếu cô hy-sinh như thế cô còn mang tiếng ngu muội nữa. Cô quả quyết từ-chối cuộc hôn-nhân ấy đi và nếu bà mẹ không nghe, cô có thể nhờ pháp-luật can-thiệp.

HỎI. — Hồi còn con gái dại-dột nên đã có một đứa con hoang rồi. Đem đứa bé đó nhờ một người tin cần nuôi và trông nom nó luôn luôn khi nó còn bé. Từ lúc nó lớn lên thì thừa đi lại, sợ nó biết và nhất là nay đã có chồng con khác. Người chồng rất yêu-quý vợ, các con có với người chồng này cũng đã lớn cả rồi. Người chồng không biết một tí gì về chuyện xấu trước của vợ cả. Nhưng nay tình thương đứa con hoang càng nồng thắm hầu như không thể sống xa nó được. Và nó đang độ lớn cần được sự giầy dỗ mà bố mẹ nuôi của nó không thể làm được. Vậy làm thế nào, có nên đem nó về thú-thật với chồng không?

Bà ÁI-HẰNG

(Xem tiếp trang 4)

DÂM LOAN RA ĐÒI

(Tiếp theo trang nhất)

cổ-động chủ-nghĩa quốc-xã. Ở Ý, văn - chương là lợi-khi tuyên-truyền chủ - nghĩa phát - xít. Ở Nhật, văn-chương là lợi-khi bảo-vệ bọn quân - nhân của Thiên - Hoàng. Ở Tàu, văn - chương là lợi-khi hô-hào lòng ái - quốc và chỉ hy-sinh cho tam - dân chủ-nghĩa. . . Rõ-rệt là xã-hội nào có văn-chương ấy. Xã-hội tiến-hóa thì văn-chương hợp với cuộc tiến-hóa của lịch-sử. Xã-hội thoái-hóa thì văn-chương rẽ sang một khúc quanh đi ngược giòng để bị hất ra ngoài dịp tiến-hóa.

Văn-chương ở xã-hội ta đương đi tới ngã ba đường. Nó sẽ quẹo về đâu ta chưa được biết, nhưng ta đã thấy rõ nó đương sản ra một bọn văn-sỹ quên cả tiếng

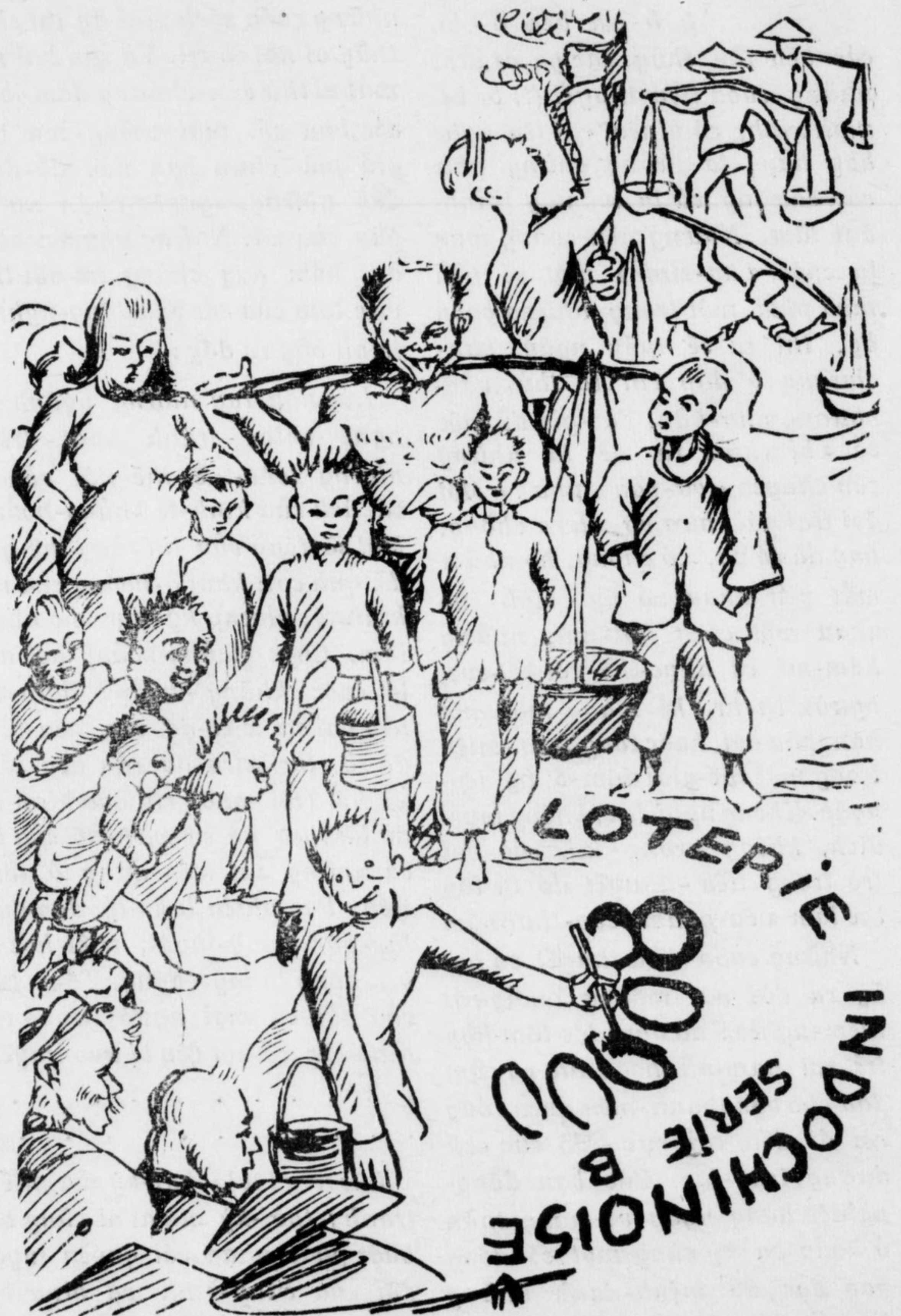
đạn, tiếng bom, tiếng người kêu khóc vang động ở trời Âu và Thái-Bình dương dâm máu. Họ quên rằng hàng triệu triệu người đương điều-bái, điều-linh, không cơm, không áo, không nhà. Họ quên rằng chiến-tranh đương gõ cửa từng nhà gọi chủ-nhân: «Đừng mơ-mộng! Chết đến nơi đây!»

MỘNG-SƠN

GIỚI THIỆU SÁCH

Chúng tôi nhận được cuốn «GIÓ NÚI» tiểu thuyết của Ngọc-Cầm nhà in Asiatic xuất bản giá 0\$40 xin giới thiệu với độc giả.

Đ.B.T.B

TÔI MUỐN ĐẸP

Cái cổ

NGUỒI ta chăm sóc đến bộ mặt, người ta chăm sóc đến tấm thân nhưng phần nhiều người ta hay bỏ quên cái cổ, nó ở giữa hai bộ phận quan-trọng kia. Bằng-cớ là chúng ta ai cũng ngại đánh

Hình 1

phấn cổ và về mùa rét có khăn quàng là chúng ta bỏ luôn không cần trang-diểm cho cổ nữa. Vậy mà cái cổ đẹp cũng làm tăng nhan sắc nhiều lắm. Mùa hè đã đến không còn có thể dùng khăn để che được những chỗ thô-kệch của cái cổ nữa, vậy chúng ta bắt đầu lo săn-sóc nó.

Một cái cổ ngắn quá hay giải quá không phải là những tật không thể chữa được, nếu biết trang-diểm ra, nó cho mình một vẻ đặc-biệt riêng, sự cần à phải biết chọn cổ áo và đồ nữ-trang cho thích-hợp.

Nếu cổ nhỏ quá. — Sáng và chiều phải nuôi da cổ bằng một thứ kem nhờn. Xoa nắn bằng cách vòng bàn tay lại vuốt từ trên cằm trở xuống đến ngực.

Muốn cho cổ to thêm ra, phải làm cho các thớ thịt ở cổ nở-nang lên. Hai lối tập sau này rất tốt cho cổ nở: 1) B. t. chéo tay sau gáy, cúi gập đầu xuống cho cằm chạm tới ngực rồi lại ngửa đầu ra phía sau, vừa tập vừa căng tay như cổ ý muốn

cho đầu dừng ngừng lên, khi đầu đã ngả hẳn về phía sau rồi lại từ từ cúi xuống phía ngực nắn tay lại đặt dưới cằm làm bộ cổ ý cưỡng lại không cho đầu cúi xuống.

2) Ngoẹo đầu bên phải lại ngoẹo sang bên trái, và tay cưỡng lại thì để ti lên tai.

Cổ ngắn quá. — Không có cách nào chữa được cho giải ra, nhưng có cách khiến trông bạn như bớt rụt cổ là khi đi bạn phải ngửa cổ lên, ngửa cổ đây không phải là thưỡn cao cái mặt và ngửa cái cằm lên đầu, ngửa cổ đây là vươn cao phía sau gáy lên. Mỗi ngày nên tập đội trên đầu một cái thùng đựng vật gì nặng độ 3 cân, vai thông xuôi xuống đi thông thả.

Nằm ngửa, lưng thẳng, vươn lưng ra hết sức, rồi từ từ ngồi lên.

Làm mấy lần như thế, dần dần xương gáy và xương sống bạn dần ra, cổ bạn trông như giải hơn lên.

Hình 2

Cổ béo quá. — Lắm người có cái cổ bầy nhầy những mỡ. Có thể làm cho cổ bớt gầy đi bằng cách xoa nắn với chất thuốc mỡ làm gầy như sau này: Vaseline 25 gr — lanoline 10 gr — iodure de potassium 3 gr.

Nhưng xoa nắn phải khéo tay lắm không biết xoa nắn có khi lại làm cho da cổ hồng.

Da cổ héo hắt nhăn nheo. — Nhiều người da mặt thì phẳng phiu mà da cổ lại héo trước. Sáng chiều nên vẩy nước lạnh đập mạnh lên cổ hay lấy bàn chải mềm rung nước lạnh chải mạnh cổ. Tập thể thao và săn sóc bôi kem theo như những phương-pháp săn sóc của người có cổ gầy.

Muốn giữ cho cổ đẹp nên nhớ rằng:

1) Ngủ đừng gối đầu cao, không gối càng tốt.

2) Chăm sóc cổ cẩn thận như chăm sóc bộ mặt.

3) Mặt bạn càng rạng rỡ nếu khi đánh phấn bạn hòa một chút phấn hồng vào kem miết quanh cổ.

CÔ THÚY

Trả lời đẹp

Cô Ngọc - Thủy Thakbek. — *Những mụn ấy chính là trứng cá, nhưng cô không nên nặn bằng tay có thể làm biến hình cái mũi. Nên gửi mua 1 cái tire comedon dùng riêng để nặn trứng cá. Nặn xong lấy thứ sà-phòng tốt rửa mũi rồi bôi kem lên*

Sa mạc. — 1) Lấy phen chua phi lên tán nhỏ mỗi ngày bôi vào nách vài lần, phải giữ cho nách khô luôn luôn, chớ có mặc áo chật quá.

2) Mua huile d'amande douce xoa đắp lên tay, không mua được huile thì lấy thứ crème nhờn tốt xoa luôn lên.

Cô Byl. — *Mua thuốc chữa hắc lao ở hiệu thuốc, rửa sâu cần phải đi thầy thuốc chuyên về bệnh răng.*

Cô Trần-Hoa-Hường Cantho. — *Nếu cô ăn uống như thế mà da mặt vẫn sùi tôi khuyên cô khi về Saigon nên đi thăm một vị bác-sĩ chuyên trị về bệnh ngoài da sẽ chỉ dẫn cho cô chắc-chắn hơn.*

Bạn hãy đưa tờ báo này cho người quen của bạn đọc.

THO' TÍN

Ô. B.B.L Bắc-giang. — Rất cảm ơn.

Cô Nguyễn-lan-Anh. — bài phụ-nữ trí-nang » cô dịch thoát lăm, cô gửi cả đoạn tiếp cho. Khi nào đủ chúng tôi sẽ đăng.

Cô Khánh-Ngọc Nam-dinh. — Đã nhận được.

Ô. Lương-tử-Hòa. — Đã nhận được.

Ô. Nguyễn-dinh-Thanh. — Đã nhận được.

Ô. Lê-văn-Phải. — Đã đổi tên và đã nhận được.

Ô. Hoài-Thủy Phố-mới. — Rất cảm động, đã nhận được.

Ô. Lagreze Công-sứ Thanh-hóa. — Rất cảm động tấm lòng sốt sắng của ngài đối với tờ Đàn-Bà. Xin ngài nhận lời cảm ơn chân thật của chúng tôi.

Bà Đàm-quang-Lệ Sơn-tây. — Thưa bà, hiệu colletion Đàn-bà thiếu mất sáu số. Còn về điều bà hỏi về mục đường kim mũi chỉ sẽ trả lời ở số sau,

Bà Nguyễn Lạng-sơn bà Lê-khắc-Nhơn Paksé bà Lê-thị-Lưu Thanh-hóa ông Hồ-tầm-Nhơn Honecobé, ông Nguyễn-vân-Sanh Bắc-liều, ông Nguyễn-văn-Tuyên Phúc-yên, ông Nguyễn-quát Hà-tĩnh ông Lagreze Résident de France Thanh-hóa, bà Nguyễn-thủy-Khuê Mỹ-thọ, ông Hỏa ngọc-Diệp Thanh-hóa, ông Lê-văn-Giàu Thủ-đầu-một, bà Nguyễn-biểu Lê Saigon cô Phi-Liêm Hà-tĩnh Kios que Thanh-tao Vinh.

Đã nhận được mandat xin cảm tạ.

Bạn Lê - đình-Uy Phố Mới — Đã nhận thư và mandat bạn gửi. Cảm ơn bạn lắm. Pentecôte này nếu qua Hanoi bạn tới chơi. Đã cho làm relevé và gửi lên bạn rồi.

Yêu nhau không phải là cái tội

NHUNG yêu nhau mà không rõ lòng nhau thì thật là khổ. Bạn có biết người yêu của bạn đã thật lòng với bạn chưa? Làm thế nào mà bạn rõ được? — Cuốn **Những mảnh tình của Lê - văn - Trương** sẽ hiến các bạn nhiều điều tâm-lý của người yêu.

Mỗi cuốn 0\$48. Mua lĩnh hóa giao ngân hết 0\$84. Ở xa gửi 0\$64 (cả cước) về cho

Nhà in Mailinh Hanoi

DU'ÔNG KIM MŨI CHỈ

Một lớp khâu may

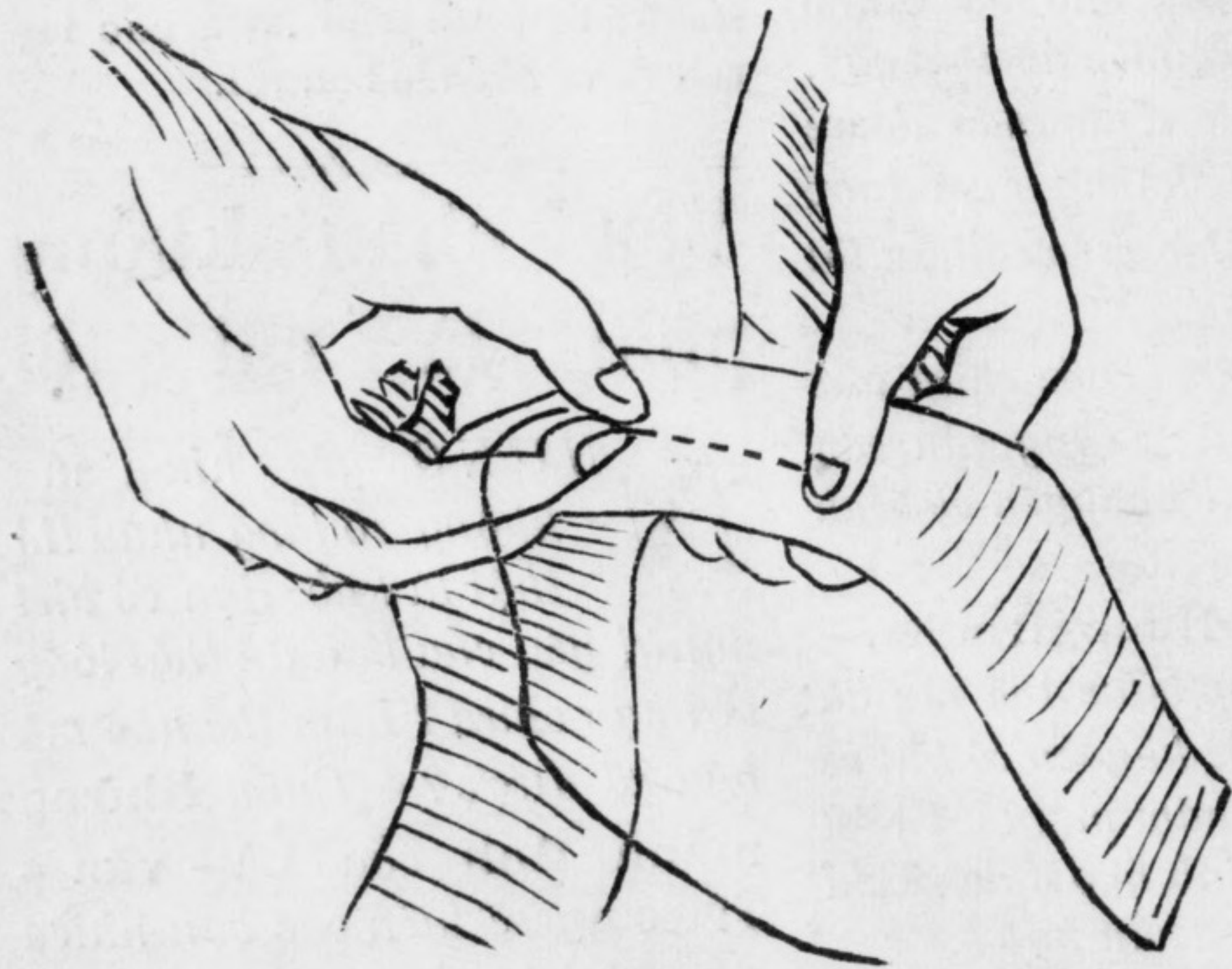
Trong câu chuyện của một số chị em bây giờ tôi thường được nghe nhiều chị nói một cách rất kiêu-hãnh: «Tôi chả biết may vá gì cả.» Các chị ấy làm như sự may vá chỉ là công việc riêng của những hạng phụ-nữ tầm thường và làm một người đàn bà «mới» là phải lạ-lùng với việc vá may.

Tôi chắc rằng những chị em biết nghĩ phải cười thầm cái sự «vụng-về cổ ỷ» của các chị nói trên. Cái kim, cuộn chỉ đối với người đàn-bà là những bạn thiết không thể rời được như cái gương cái lược vậy.

Cho nên mới đây một tờ báo Pháp đã chế riếu gọi những người đàn-bà không biết may, đàn là những người đàn-bà không thật là đàn-bà (*femme manquée*). Đó là một câu trào-phúng rất cay chua mà tôi mong rằng chị em ta đừng ai phải mịch lòng vì nó.

Tôi xin đem chút kinh-nghiệm mọn viết ra lớp khâu may này để giúp ích các bạn làm sách dạy khâu vớ lòng cho các em gái bé và để nhắc một số các bạn khác những phương pháp khâu may bỏ nhãng.

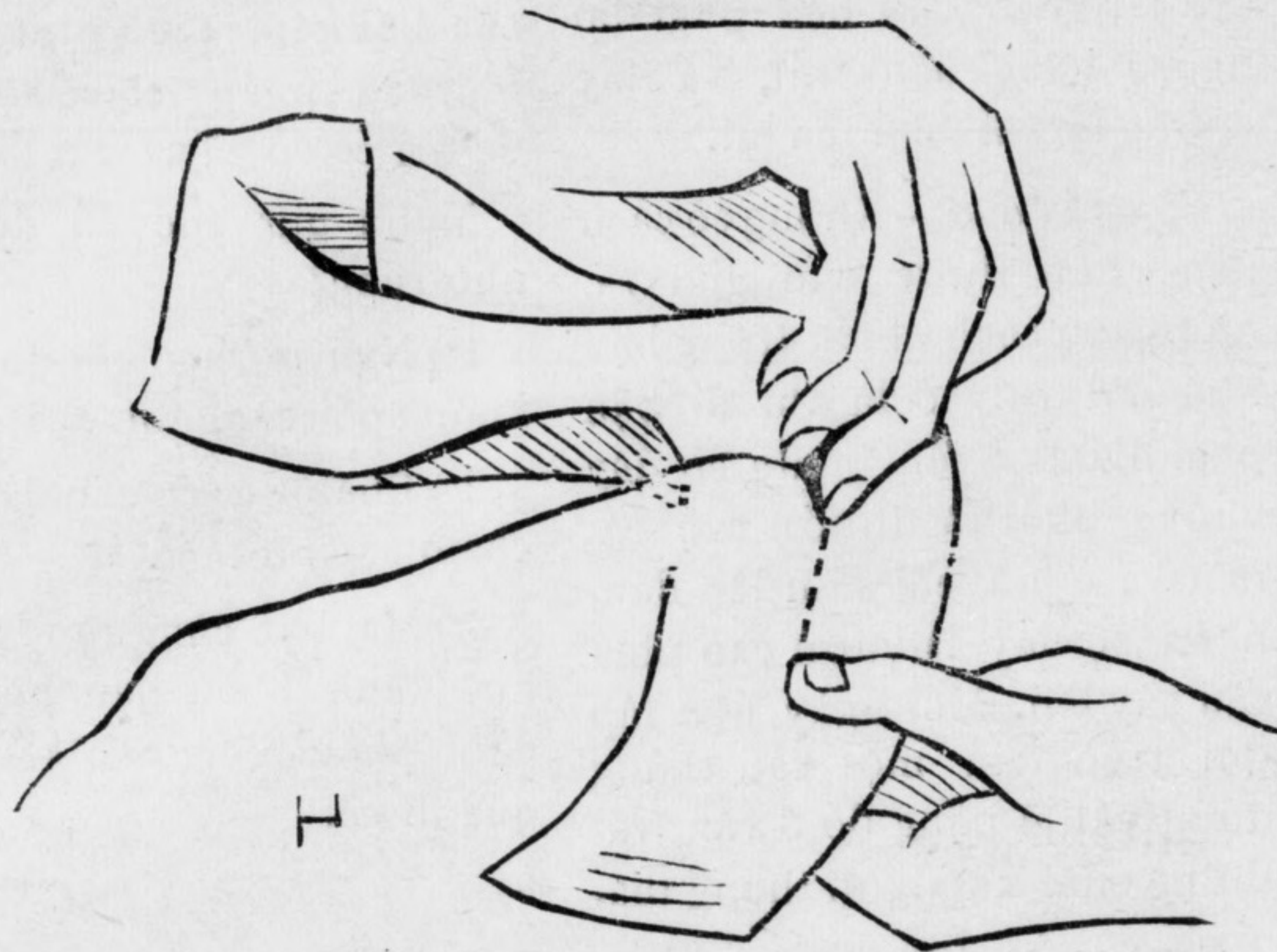
Cách chọn kim.— Khâu khéo hay vụng đã đành do tự tay người nhưng cũng cần phải chọn cái kim cho dễ khâu thì đường khâu mới được thẳng thắn đẹp-

HÌNH II

đẽ. Kim có nhiều hiệu nhưng ta chỉ gọi gộp là kim tây và kim 'ta. Kim ta thì thép sấm, mình trụng-trục, lỗ kim bé, đầu mũi kim

không được nhọn, thứ kim này rất dòn, mau gãy lăm và lúc khâu vừa khó đẩy vừa hay dẫn. Nên mua kim tây, thép bao giờ cũng sáng ngời, mình mảnh, đầu nhọn vút và lỗ to bề dãi, rất dễ sâu chỉ,

HÌNH I

nhưng vì là thép nguyên nên dễ bị cong. Kim này số 11 khâu rất hợp với những vải lụa mỏng và dày phải chăng. Vải dày hơn thì chọn số 9. 10

Các thứ chỉ.— Chỉ có nhiều hiệu. Thứ chỉ Haiphong và Nam-định hiệu «con gái» hay cuộn bằng ống giấy mau bỏ chỉ nên dùng để vá những quần áo cũ. Thứ chỉ tốt có tiếng xưa nay là chỉ hiệu con đầm La Vierge d'or, chỉ «đầu

ngựa». Chỉ tơ của ta càng bỏ lăm, dù chập hai cũng không nên dùng để khâu hàng lụa.

Muốn khâu hàng lụa mỏng nên mua chỉ quả táo. (ở đây chỉ nói về khâu may thôi nên không kể đến chỉ thêu). Thừa khuyết nên có chỉ co-

ton D.M.C. thừa thì rất bền hay cứ chỉ khâu thường chập đôi lại thừa sít mũi khuyết cũng đẹp.

Cầm kim.— Chúng ta phần

nhều đều không biết cầm kim cả. Khâu may theo lối ta phải cầm kim như các người thợ may mới là đúng cách (H1) cầm kim khâu như thế gọi là dũi. Ngón tay giữa đeo bao tay. Dũi vừa nhanh vừa dễ vuốt và dễ thẳng đường, đều mũi hơn là cầm như lối chị em ta hay cầm (hình 2). Nhưng đã chót tập thói quen rồi bỏ rất khó vả lại cái đáng

người thợ may ngồi dũi kim trông rất xấu và hại ngực: ngồi lên giường, gập cả ngực lại, đầu gối đưa lên gần mặt làm chỗ tì vải và tì tay để dễ dũi. Các chị nếu cũng phải ngồi thế mới dũi được thì thà cứ khâu theo lối xưa nay vẫn khâu còn hơn, khâu như thế thì đi, đứng, ngồi bàn đều dễ khâu cả.

Sợi chỉ khâu nên lấy vừa đừng dài quá, tuốt chỉ hay mỗi tay, hay rồi; ngắn quá phải nối luôn xấu cả đường khâu; chỉ nên lấy độ 60 phân là vừa. Khâu lên xuống mười mũi một, gần hết cái kim là rút chỉ lên, sẽ vuốt lại cho thẳng - thắn, khâu lại một mũi cho chặt rồi lại khâu tiếp.

Chớ lấy nhiều mũi khâu chần đầy ngập cả kim rồi mới rút chỉ. Như thế, đường khâu sẽ rần, vuốt không được phẳng hàng và nếu hàng mỏng rất dễ dạt hay những chỗ hàng xéo thì bị bai. Nhớ rằng các hàng mỏng nhũn, hàng bằng tơ chuối càng hay bị dạt và bai lăm. Bởi vậy khâu các hàng ấy càng phải cẩn thận nhất là những đường nối xéo (nối mảnh này vào mảnh nọ) phải luôn luôn để ý tay trái cầm lụa, cầm nơi nối, đừng nắm chặt lại, khâu từng ít mũi một thì không bai và rần. Cẩn thận

Chuyện riêng

(Tiếp theo trang 2)

TRẢ LỜI.— Đọc xong lá thư của bà, tôi nhắm mắt lại tưởng-tượng khi bà đem cậu con hoang về thú thực với ông thì ông sẽ cảm động nói: «Tôi tha-thứ cho mình và bằng lòng để nó sống chung với các con của chúng ta.» Rồi đó ông nhìn cậu con riêng của bà chung sống với các con ông, ông không bao giờ có ý nghĩ: nó là con riêng của bà. Khi đó bà sung-sướng bao nhiêu... Nhưng ở đời làm gì có người «siêu nhân» đến như thế! Bởi vậy bà hãy nén lòng thương cậu con riêng lại, đừng hấp - tấp làm một việc đã chẳng đem hạnh-phúc mong ước đến cho bà mà chắc chắn còn tàn phá cả cái hạnh-phúc yên tĩnh bà đang có ở bên chồng, con chính-thức nữa!

Vả lại bà không có quyền gì khuấy rối hạnh-phúc của chồng con bà hiện thời, bà nên kín - đáo như trước và tư-cấp cho cậu con riêng kia để làm tròn bổn-phận một người mẹ. Sự đau khổ vì thương nhớ nay bà cứ phải chịu âm-thầm: đó cũng là một sự trừng phạt của cái đại dột xưa, bà đành lòng nhận lấy vậy.

THU-LINH

Bà Hồng - Loan. — Chúng tôi không được phép chỉ bảo các thứ thuốc ấy, cả các bác-sĩ cũng không được phép.

Bà Hoàng.— «Tánh có mới nói cũ» là một tánh tự nhiên của loài người. Bà bạn nên liệu chiều mà cư xử cho ra người rộng lượng, kéo nếu biết ông ấy không thể bỏ được người kia mà bà cứ «gây» mãi, tất gia-đình bà một ngày kia sẽ tan vỡ.

hơn cả là nên lược trước.

Muốn giữ kim cho cẩn thận và khỏi vương-vãi thì nên khâu một cái gối nhỏ trong độn các mọn vải bỏ đi để cầm kim.

Ngọc TIÊU
(còn nữa)

Kỳ sau: Những đường khâu.

SO SÁNH VỀ QUYỀN-LỢI VÀ TÍNH-TÌNH PHỤ-NỮ NAM, BẮC NGÀY XƯA VÀ NGÀY NAY

Tiếp theo số 54

của VÂN-ĐÀI

II

Những nhà có giáo-dục, người nói-trợ lúc nào cũng dùng lời nói êm-dịu đối-đãi với mọi người. Những sự quát - tháo người ở, sự chửi rủa con, hay là những lúc vui vẻ, nói âm-ỹ, cười rư-rươi, ta ít thấy ở bạn gái trong Nam dù là những gia-đình vừa phải. Tóm lại, thì toàn-thể bạn gái Nam-kỳ phải sống theo những lễ - lối trong khuôn-khổ cũ, ngày xưa làm sao, ngày nay cũng vậy, chưa thấy sửa đổi gì. Người làm vợ vẫn phải làm theo ý-định của chồng, người con dâu vẫn phải tằm trầu rót nước, mời mẹ chồng, người nội-trợ trong nhà vẫn phải tự tay nuôi con, và trông nom việc bếp núc, việc đi chợ, dù là một bà phú-hộ.

Tình - cảm của bạn gái xứ Nam-kỳ

Nói rằng đàn-bà Nam-kỳ ít tình-cảm, điều đó chưa chắc hẳn. Vì tình-cảm ở lòng đàn-bà, người ta không thể phân-biệt đàn-bà xứ này giàu tình-cảm hơn bạn gái xứ kia được. Người ta chỉ có thể xét về tính-chất từng người, người này đa cảm hơn người khác mà thôi. Nhưng về tình-cảm của bạn gái Nam-kỳ tôi cho rằng sự không phát-tiết ra là do ở hoàn-cảnh. Một phần lớn do sự sống hàng ngày của người Nam: cả xứ đều hoạt-động, dân-dị và xu-hướng về đời duy-vật. Nói về tinh-thần sinh-hoạt và quan-niệm tình-cảm, thì người xứ Nam, bao giờ cũng nhẹ-nhàng, thoảng qua chớ không căn-kết lắm như người xứ Bắc. Đó cũng bởi tại người trong Nam, ít người thâm-cẩn về Hán học nên không có ảnh-hưởng xấu-xa về tinh-thần cũ. Ngay đến như văn-chương, thì thơ trong nước như truyện Kiều, truyện Tắt-cung-oán, đối với người Bắc, không người nào là không biết, trái lại các bạn trong Nam, đàn ông cũng không mấy khi đọc đến, huống chi là đàn-bà, một hạng người lúc nào cũng tự nhận lấy phần dốt-nát vào mình. Theo những lẽ nói trên, đàn-bà Nam-kỳ ít chịu luyện về đấng tri-thức, sự xem sách, đọc báo rất ít có trong một số đông đàn-bà. Hình như người ta cho rằng đối với người đàn-bà Annam như thế là đủ, không nên đi quá giới-hạn. Rồi người đàn bà lại phải sống ở trong lễ-giao

và bó buộc trong những thành-kiến cũ nhiều quá. Cả xứ, người ta chỉ quý người đàn-bà biết nuôi con và nội-trợ giỏi, người con gái khéo-léo và trinh-tiết, còn ngoài ra người ta không cần biết tình-cảm là gì. Người đàn-bà xứ Nam vì thế đành cứ phải bo bo sống theo qui-tắc của ông cha để lại. Chẳng bao giờ dám biểu-lộ hết tình-cảm của mình đâu là ở trường-hợp nào cũng vậy. Sự sống im lặng, đều đều, khô-khan của người mẹ, người vợ, người con gái trong những gia-đình Nam-kỳ chưa biết bao giờ thay đổi, nếu không có một cuộc cải-cách lớn-lao sau này.

Đức hy-sinh của người đàn bà Nam-Kỳ

Nếu đem so sánh lòng tận tụy với gia-đình của người đàn bà Bắc với bạn gái trong Nam, thì ai cũng công nhận rằng, phụ-nữ Nam-kỳ kém đức hy-sinh đối với gia-đình hơn người Bắc — Vì rằng khi người đàn bà đối với gia-đình đã không có một trọng trách gì, công việc sinh sống của chồng con hàng ngày, tự mình không được can thiệp đến, thì người đàn bà còn biết lo nghĩ, gánh vác thế nào, trong khi gia-đình cần đến mình phải giúp sức. Và lại những đời sống bình thường xưa nay đã là một thói quen của người mẹ, người vợ, bao giờ cũng chỉ vâng theo mệnh lệnh của người cha, người chồng, còn phần mình, mình không có một địa vị gì quan trọng với gia-đình lắm. Nhiều người Nam-kỳ mỗi khi nói đến bạn gái ngoài Bắc vẫn khen ngợi sự dấn-dang của những người vợ nuôi chồng, của những bà góa sớm, cố công rèn luyện cho con ăn học nên người khá. Nguyên nhân đó cũng chỉ do là người đàn-bà Bắc có trọng trách với gia-đình, bao giờ cũng phải đứng mũi chịu sào, tranh cạnh lấy sự sống cho cả một nhà, mà cả nhà chỉ trông ở tài đảm của mình để sống. Nhiều người vẫn thầm tiếc những cái gia tài to ở Nam-kỳ, nếu mà để vào tay người đàn-bà góa, thì mau tiêu tán, hay là họ phân nân tình cảnh một người mẹ đã bảy tám con, còn đi tái giá, sau khi chồng chết được ít lâu. Những điều đó, một phần do người đàn-bà không có địa vị nặng nhọc với gia-đình, nhưng kể ra cũng còn do sự ít từng

trải, ít ra ngoài, kém học văn cũng có. Một người đàn bà, cả đời chỉ ở trong nhà. (theo thuyết Nam ngoại nữ nội) không còn trông thấy sự gì xa rộng hơn là cửa bếp, thế mà một khi gia-đình hữu sự, người ta đưa cho bà một chùm chìa khóa tủ sắt và giao tất cả các quyền chỉ huy trong nhà và trong đời tư của mình cho mình thì làm gì bà không phải lúng túng về việc làm và dễ bị cảm dỗ về tình cảm. Một nguyên nhân khác nữa: Trong tình vợ chồng, đàn bà Nam-kỳ thường bị bó buộc, nói trắng ra là bị áp chế. Những đôi chồng hòa vợ thuận có một số ít, còn trái lại phần đông số đàn ông có vợ lẽ và ăn chơi. Người ta có mong gây cho đàn-bà được hoàn toàn hạnh phúc đâu, và cũng không có gì để trong thâm tâm phụ-nữ một mối ân-tình gì lâu dài nữa, thì làm sao có hạng đàn-bà thờ chồng nuôi con, sau khi người chồng đã quá cố. Vốn lòng đàn-bà tuy phúc tạp, nồng nôi, nhưng một khi trong đời tình-ái của vợ chồng đã gây nên những cảm tình mật thiết, nhưng ân nghĩa rồi rão, có thể in sâu vào thâm tâm người ta, thì làm sao dễ quên một cách dễ dàng cho được.

Nguyên - nhân sự mất quyền-lợi của đàn-bà Nam-kỳ

Bạn gái Nam-kỳ mất quyền-lợi vì nhiều lẽ, nhưng hai lẽ tôi nói đây, có thể cho là điều cốt-yếu được.

Ai cũng biết rằng xứ Nam-kỳ, một xứ mới mở-mang, một xứ được nhiều di dân đến ở — những dân đến xứ Nam-kỳ, phần đông nhất là người Quảng-nam, Quảng - nghĩa Hai tỉnh trong Trung-kỳ, đàn-ông rất dấn-dang và mạo-hiêm. Chỉ một chiếc thuyền mảnh (ghe bầu) người ta có thể ven theo bờ bể vào đến Nam-kỳ và lừng đi khắp sông Mê-Kông vào cả lục - tỉnh. Họ đem theo không thiếu thứ hàng gì, hoặc bán lấy tiền, đổi lấy thóc lúa, hay thồ sản trở đi nơi khác bán. Những người ấy trước kia là những người thứ nhất gây dựng ra xứ Nam-kỳ, họ tụ-hợp sinh sống trên đất Đồng-Nai, ngày nay mới nên một xứ Nam-kỳ mới-mẻ. Sự chịu khó, can-dảm của đàn-ông hai xứ Quảng, đối với đàn-ông toàn quốc ta, thì người Quảng vẫn là người dấn-dang hơn hết. Nhưng về phương-diện gia-đình, đến ngày nay các người buôn bán Quảng-Nam, cũng vẫn một mặt cho đàn-bà là hạng người thấp kém chỉ đáng phục-tùng đàn-ông, nhất

(còn nữa)

MỘT

PHƯƠNG LÀM ĐẸP NỔI TIẾNG TỪ 30 NĂM

MỘT
PHƯƠNG LÀM ĐẸP
ĐÃ THÍ - NGHIỆM
CHẮC CHẮN ĐẸ
CÓ MỘT

NƯỚC DA TUYỆT MỸ

ĐÂY là một phương pháp đã nhiều lần thí nghiệm có kết-quả mỹ mãn để làm cho da mặt đang sần sùi sạm ngất trở nên trắng mịn mơn mớn, làm những lỗ chân lông se lại và mất những vết đen, da thành đẹp lạ lùng. Một nữ tài tử đã 70 tuổi nhờ phương pháp này mà vẫn còn đóng được những vai đào trẻ. Bà trộn một kem toàn chất sữa đã luyện chất mật, với một phần dầu ô-liu rồi lại chọn tất cả vào với một chút kem rất tinh vi. Ở hiệu bảo chế có thể chế cho bà chất ấy nhưng như thế tốn kém lắm. Hiệu kem TOKALON màu trắng (thứ không nhờn) có đủ chất kể trên chế riêng với dầu ô-liu để làm một thứ đồ ăn cho da bà. Nó nuôi da và cho da cái vẻ mịn màng tươi tắn lạ lùng. Người đàn bà có hình trên đây đã viết cho chúng tôi rằng: «Tôi không thể bỏ được thứ kem này nữa. Sau ba ngày dùng kem TOKALON da tôi trở nên sáng sủa, tươi tắn, xinh đẹp.» Bà hãy thử dùng thứ kem TOKALON (thứ không nhờn), có phương-pháp làm đẹp đã có kết quả mỹ mãn bao lần nay. Bây giờ hàng triệu người khắp thế giới đều dùng nó mỗi ngày. Kết quả rất mỹ mãn nếu không sẽ hoàn tiền lại.

LOẠI VẬT CÙNG...

Triệu-phú Buzzy—tên còn sơn ca—ở trên này đương làm tiền đó. Nó lắng tai nghe những điệu hát của Fred Stone dạy, rồi lúc ông đàn cảnh và ông quay phim ra hiệu, là nó cất tiếng liền, đúng hệt như nhịp kèn đã học. Mỗi tháng của Buzzy lương ít nhất là 1.500 đồng bạc Đông-Dương.

« Rex tiên-sinh » đương tập đi—cố nhiên là không phải đi diện ở ngoài phố—đề sắp phải đóng một cảnh trong một phim vô cùng mạo-hiêm. Mỗi phim quay xong, Rex tiên-sinh được lãnh 15.000 đồng bạc. Người chủ của tiên-sinh đã tậu sẵn cho tiên-sinh một cái nhà rộng có vườn được tử-tế đề lúc về già tiên-sinh dưỡng lão.

ĐỀ ĐỌC GIỮA GIA - ĐÌNH

ÁI TÌNH⁽¹⁾

Của Nguyễn-thị-KIỆM

— Anh ơi, tại sao không có ai dám đặt tên con là Ái-Tình?

Anh Văn, đang ngồi bàn viết, day ngó vợ và nhìn con nhỏ mà vợ anh đang ôm trum-trùm trong lòng.

— Không ai dám đặt tên con là Ái-Tình! Bởi sợ sự so-sánh và tánh diều cợt. Trẻ nào mang tên Ái-Tình mà không đẹp thì bị người ta cười. Lại còn khó xưng-hô... Em thử tưởng-tượng đứa con gái của chúng ta, ngòy kia nó lớn tên, di họ*, có bạn trai gọi nó: «khai chị Ái-Tình!» hay là lúc nên người, làng xóm kêu nó «cô hai Ái-Tình» thì có ai mà không nín cười?

Vợ anh Văn gật, cười tủm-tủm.

— Anh rồi phải... chỉ có người mẹ mới có những ý nghĩ diên-cường như thế.

Cô ấy nói xong, cúi xuống hôn con tro-trắt. Rồi gọi con một cách rên-siết, yên-dương.

— Ái-tình! Ái-Tình của tôi ơi! Con gái cưng, con là nguồn ái-tình của mẹ...Cực cưng, cười đi con! Mai-Nương ôi, cười đi con! Mai-Nương... Mương-Nai... Mi-Môi... Ma ha-la... Ma-ha-hari!...

Anh Văn cười ngất, rồi nạt vợ.

— Ế! Bồng con đi chơi chỗ khác! Ngồi đó mà nói xàm, ai làm việc cho được...

Cô vợ ôm trum-trùm con bé đi ra phòng khách...

Một chốc, anh Văn nghe tiếng thì thầm, rên-siết của vợ và tiếng kèn chut chut của cô ở đang nựng con.

Anh ấy ngừng bút lắc đầu... từ khi con bé Mai-Nương ra đời, vợ anh như một người điên. Hay là nói cho đúng hơn, cô ấy như một người say.

Cả ngày ôm con trum-trùm, không ăn uống thì cũng xăn-tần gần con chẳng có làm gì nên thân. Đang viết một bức thư, hoặc lỡ tay và chiếc áo cho chồng, cô cũng vẫn liếc mắt trông con. Vờ, hề thỉnh linh nghe con nói bập-bẹ, hay là nó bật tiếng cười, thì ôi thôi! cô bỏ thư, bỏ kim chỉ, chạy lại giường, nhào lăn ôm con mà hôn, mà cười, mà rên-siết, mà nói điên nói dại n'ư... tất cả các bà mẹ. Rồi trở lại bàn viết hoặc bàn may, cười lớn-lớn làm việc. Chẳng đầy mười phút nữa thì cô «kiểm chuyện» chạy lại nựng con! Chồng bảo cô «không đứng-dẫn» thì cô rầy con bé:

— Con cưng ôi! Con nằm yên, con đừng múa chứ! Con thế này thì má làm sao an lòng làm việc cho được!..

Nói đề mà nói, rồi thì cô cũng chạy lại đùa với con. Cô lại hẹn «bao giờ nó ngủ thì tôi sẽ làm việc». Nhưng đến lúc con bé ngủ rồi, cô vẫn ngồi lì mà ngắm nó tha-thiết, như người ta ngắm một cảnh đẹp, một bức tranh tuyệt hảo.

Cô càng cưng con, vì con bé có bình mọc thịt thừa trong mũi, nó thở khó và bú chậm. Cô chẳng muốn cho ai giữ nó, một tay sờn sóc lấy cho ăn uống, tắm rửa, đầy đi chơi... nhiều khi, anh Văn bảo cô đi chơi với anh, cô miễn-cưỡng, dằn-dà.

Một hôm, đi làm việc về nhà anh không thấy dạng vợ. Kiểm, thì anh gặp cô ta ngồi nép trong góc phòng, ôm con bé trên ngực, nhân mặt nhắm mắt mà nói nho-nhỏ: «Con đi! Con đi! Con đi!» Anh ngạc-nhiên hỏi vợ làm gì thế, thì cô cười một cách sung-sướng: «Em gọi nó như vậy mới thấy thỏa-mãn sự thương. Anh ạ, bây giờ em mới hiểu tại sao mấy bà mẹ nhà quê hôn con cái của họ mà chửi lảm tiếng thô-tục...»

Nhưng anh Văn giựt mình, cầm bút viết lia, này giờ anh đang ngồi vờ-vờ tưởng vợ, con, mà quên phần sự.

Anh viết chưa được một hàng thì đây này, cô vợ bồng con đi vào.

— Anh ơi, bây giờ em mới hiểu một chuyện.

— Chuyện gì đấy nữa, hồi oan gia?

— Hồi đó, chưa có Mai-Nương, em đọc tiểu-thuyết tây, thấy trong các chuyện tình, tả người đàn-ông tương tư, hay tưởng đến tương đi, vóc dạng, cánh tay, ót cổ, của người đàn-bà họ yêu. Em đọc thoáng qua mấy hàng ấy mà em không để ý, và em hiểu không thấu. Bây giờ thì em hiểu thấu lắm. Bởi vì mỗi khi em xa con Mai-nương, giả như em đi chợ, hoặc đi chơi với anh, bỏ nó ở nhà, em thấy con nít chơi ngoài đường, thì em vung nhớ tha-thiết cái cánh tay «lòn như ống chỉ» cái má vun như trái Pôm, hai bàn chơn bé-tí của nó. Lúc ấy, em nhớ đến đề, cũng như mấy chú đàn-ông tương-tư, nhớ người yêu của họ dào-dề vậy.

Anh Văn cười, tát trên má vợ và nựng con.

— Thôi, em nói rồi, bây giờ em đi ra cho anh làm việc. Anh đã mất một giờ không làm gì được cả.

— Khoan khoan! để đợi em còn nói cái này nữa thôi.

— Nói đi, nói cho lẹ!

— Anh có để ý thấy hề đàn-ông thì thương đàn-bà, đàn-bà thì thương con-nít, mà không có ai thương mấy ông già bà lão hết. Thật tội nghiệp quá!

— Ôi! Em lần lần lời thôi lắm! A-lê, a-lê, a-lê đi ra, bồng con bé đi chơi chỗ khác, cho tôi làm việc kiếm cơm.

Anh Văn vừa bầy vợ vừa nựng con:

— Mẹ con chúng boy nuốt hết thì gờ của ta!

Cô vợ bồng con đi ra phòng ngoài còn ngoài lại nói:

— Một lát, tôi trở vô nói anh nghe một chuyện này ngộ lắm!....

NGUYỄN-THỊ-KIỆM

(1) Chắc các bạn không lạ gì bạn Nguyễn-thị-Kiểm trước đã có ra Bắc diễn-thuyết một lần. Những tiếng, giọng nói trong bài này là của chị em trong Nam. Chúng tôi đề vậy là có ý muốn chị em Trung-Bắc nghe cho quen đề thân mật với nhau hơn.

BỊT MẮT LẤY TIỀN

CÁC bà, các cô đã đi coi tướng, bói, v. v. lần nào chưa? Có phải họ nói cũng nhiều câu đúng không? Thế rồi vì sự đúng trước bất người ta phải tin việc sau. Nhưng rút cục việc sau phần nhiều sai cả. Tại sao vậy?

Cuốn Bịp đời sẽ trả lời câu hỏi đó, vì chính tác-giả đã bị lừa nhiều nên mới khám phá được những mánh-khéo của những kẻ vô-lai dựa vào khoa-học huyền-bí mà nói bậy. Cuốn sách này có thể nói là một cuốn sách có ích thiết-thực cho thế hầy những người hay đi coi bói, tướng v. v.

Mỗi cuốn 0\$35 — Cước gửi thêm 0\$16. Mua lĩnh hóa giao ngân hết 0\$71. Thư và mandat gửi về cho

Nhà in Mailinh Hanoi.

Tinh - Thân Hay Vật-Chất

(Tiếp theo trang nhất)

đường đời, các bạn có dám cam đoan rằng cái xe Ford sẽ còn nguyên vẹn, đầu đứng đấy, còn bát cháo kia thì hết lập tức không?

— Hẳn là không.

Nên sau khi vợ chồng đã lấy nhau và khi cái tình nồng-nàn kia đã hóa «thường thường» rồi thì cái điều - kiện kinh - tế trước bị đánh bật đi, bấy giờ mới nhô ra bắt các bạn phải nhìn rõ vào sự thật: «sống». «Chồng đẹp, vợ đẹp, những nhìn mà no» nhưng đổ nhin nôi ba bữa mà không đâm ra cau-có! Lúc ấy dầu muốn nuốt nước lã đề ngồi nhìn nhau cũng không được! Cái dạ - dày nó sẽ làm «cách-mệnh» ở trong người bạn. Nó bắt đầu gỏi bạn phải bỏ đi tìm sinh-kế. Có lẽ bạn sẽ tự bào - chữa cho cái tình-thần mơ-mộng: «Muốn yêu mãi thì phải sống». — Đó! đó! cái chữ «sống» bạn hất-hủi nó, nó bắt đầu bám vào bạn rồi. Nếu bạn kinh - doanh giỏi, kiếm nôi cách mưu-sinh thì chẳng nói làm gì, nhưng nếu bạn thất-bại, bạn cần phải nay đây mai đó, xuôi ngược, bôn lầu, để «kiếm miếng», lúc ấy mới là lúc tình yêu bị sút mẻ.

— Vợ ta ở nhà có chịu được cảnh phòng không gỏi chiếc?

— Chồng ta đi xa có san-sẻ mỗi tình cùng ai?

Thế là sự xa cách đã đem vào lòng người một mối ngờ-vực...

Hoặc sự yêu-đương của các bạn đem lại cho các bạn mấy mụn con lâu cuộc sinh-hoạt của các bạn thêm khó-khăn, luồn-quần? Tình của các bạn rồi cũng vì thế mà mất vẻ nồng-thắm trước. Hai vợ chồng bạn định ngồi to nhỏ mơ-mộng chẳng? Nhưng đứa con đòi sữa — không có tiền nuôi vú — đương khóc âm lên kia!

Rồi những sự thiếu - thốn về vật - chất nó lần lần như giọt nước chảy mãi làm mòn một cách bất ngờ cái khối tính mà các bạn đinh - ninh là sắt đá. Phải nuôi con lấy và phải thiếu-thốn đủ mọi đường, nhan sắc bạn sẽ dần dần giảm đi, chồng bạn sẽ không nhìn bạn bằng con mắt đắm-đuối, thêm muốn khi xưa!

Phải suốt ngày vất-vả, chồng bạn, lúc ở nhà nếu không miếng cơm ngon, giấc ngủ yên sẽ đâm ra cau-có gắt-gỏng.

Tất cả những sự ấy, nếu các bạn và chồng các bạn không đủ can-dảm chịu đựng, sẽ đưa các bạn đến sự ly-dị dễ như chơi.

(Còn nữa)

T. B. Đ. B.

Tin mừng

Chúng tôi được tin đến 10-5-40 này bạn Lê-hữu-Khai thông phán tòa sứ Vinh sẽ làm lễ thành-hôn với cô Nguyễn-duyên-Hoàn, vậy xin có lời chúc mừng bạn.

T. B. Đ. B.

Tuần - báo ĐÀN - BÀ
Tờ báo duy nhất của chị em.

GIÀY ĐẸP, VÍ TÂN THỜI CỦA CÁC BÀ CÁC CÔ

CHỈ BÁN TẠI

NGUYEN - MAC

Tonkin - 69, Avenue Paul Doumer - Haiphong

TRUYỆN

SAIGON

Từ khi có tàu-hỏa xuyên Đông-duong, báo-chí sách vở vào Nam, ra Bắc rất tiện-lợi và đầy-đủ. Tuy vậy con đường xa vẫn còn xa, và những tin-tức hay hay từ Nam ra Bắc, từ Bắc vô Nam, trải qua hai đêm ngày vẫn-vọt trên toa xe lửa, đến nơi thì lạt mùi lạt ý cả.

Có lẽ tưởng như thế mà bà Thụy-An bảo tôi mỗi tuần kể chuyện Saigon cho các bạn nghe, để các chuyện ấy có một vẻ thân-mật giữa chúng ta. Thế bây giờ xin mời chị em kéo ghế xích lại...

N.T.K.

Saigon lúc này nóng lắm mấy chị ạ. Nóng chẳng bằng bức ở Bắc vào độ hè, nhưng lay Trời, thế là đủ rồi. Trong Nam chả bao giờ có người chết vì nắng, nhưng cũng có rất nhiều ông chồng «quạu nắng» nạt nộ vợ con và nhiều ông chủ báo chửi-thề với mặt trời...

Trong Nam độ này các báo và dư-luận bàn tán về cách mấy cô gái Bắc phản-kháng việc cưỡng-bách hôn-nhân.

Trước nhất là một cô ở Hanoi, trước khi đoạn-tuyệt với gia-đình để theo người yêu, đến trình với ông Cầm rằng trong khăn gói, cô không cấp của cha mẹ một xu con nào cả... Rồi đến một cô ở Phú-thọ kiện bố ham tiền làm lỡ dở duyên con.

Tôi không nói các bạn cũng biết, đối với hai chuyện trên, dư-luận đàn ông khe-khắt, chẳng xỉ-mạ thì nhạo-báng lắm lời. Về cô gái đi trình sở Cầm, người ta than tiếc dùm cha mẹ cô, «uổng công xúc tép nuôi cò, cò ăn cho lớn, cò giò lên cây». Nghĩa là tiếc cho cha mẹ, nuôi dưỡng cực khổ mà bây giờ không trông nhờ con được nữa.

Biết rằng làm con phải nuôi - dưỡng cha mẹ lúc về già, nhưng nếu cha mẹ annam ta, nhất quyết dựa vào chữ hiếu mà mỗi chút chỉ trông cậy nơi con, thì sao cho khỏi thất-vọng?... Gã con gái muốn lựa nơi có tiền mà không kể hạnh-phúc của con, tức là mong nhờ của, chứ là gì? Con không vâng thì con phản-phúc!

Biết đâu là cô gái kia, trước khi đoạn-tuyệt với gia-đình, đã mấy lần khẩn cầu cha mẹ để được kết duyên với người yêu? Và sở dĩ cô đến trình ông Cầm là sợ cha mẹ sẽ đi thưa quan và vu cho cô ăn cắp vàng bạc trong nhà.

(Xem tiếp trang 10)

...TRIỆU - PHÚ

Đồ bú-dù! ấy chết, chớ gọi thế đối với Monko! Monko tiên-sinh sẽ đi kiện danh-giá cho mà xem, vì Monko tuy là khỉ thật nhưng cũng là tài-tử chớp bóng, lương tháng ngoài 1.000 bạc! Monko đương tập những «sen» ở trong một cuốn phim sắp quay đó.

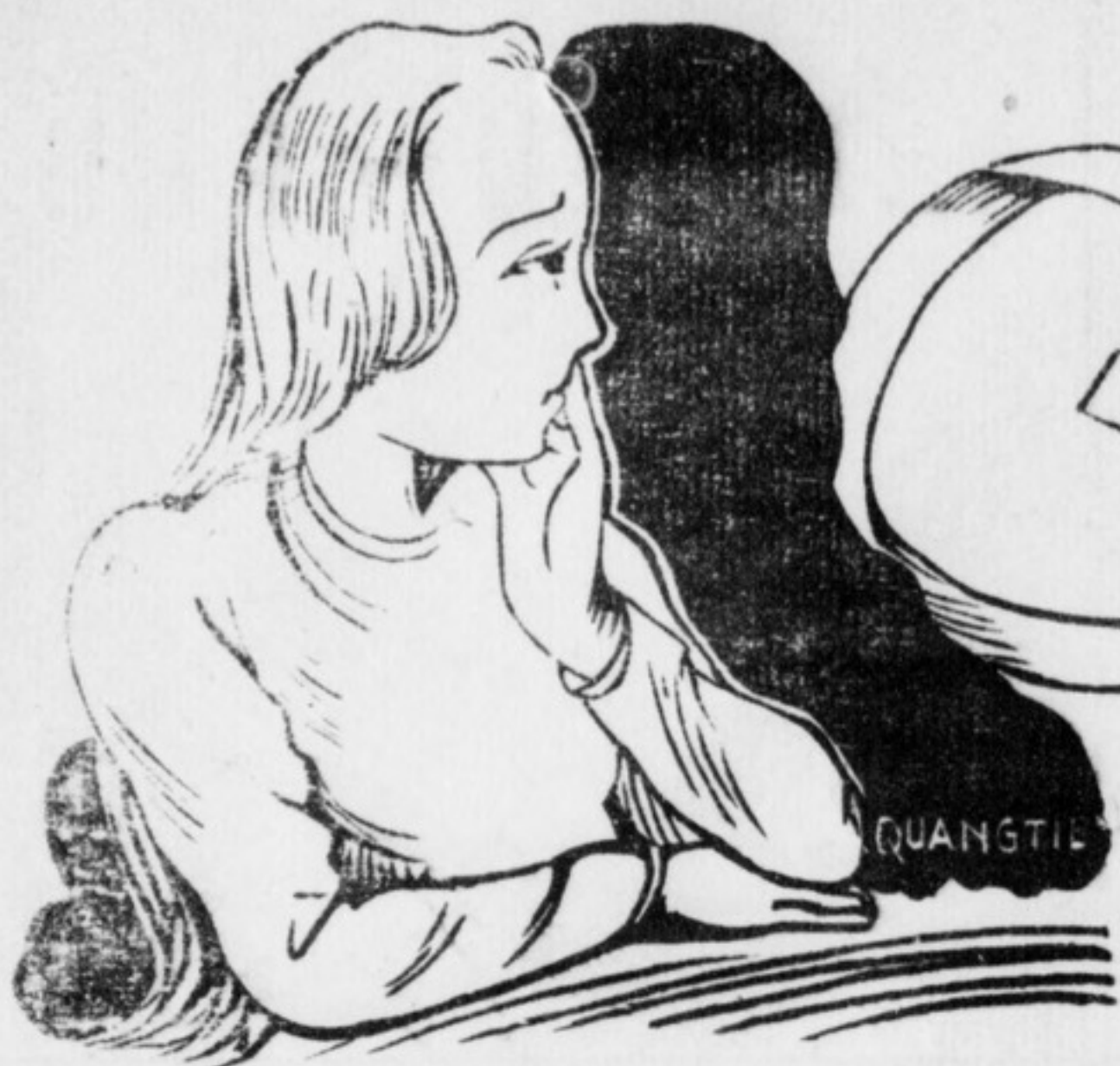

Đừng sợ! Cọp này không ăn thịt người đâu. Đây là một cảnh trong một phim «rừng rú» của hãng Cinéma Mỹ đó!

Ông «ba mươi» ấy đương tập võ người để ăn..... tiền chớ không phải để ăn thịt. Lương «ông» a mỗi tháng 1.200 bạc!

Chú mèo Withey này đã lâu lắm không phải «trèo cây cau hỏi thăm chú chuột» nữa, vì chú được hãng Paramount vờ chú đóng trò và ký với chủ chú một cái giao-kèo giải hạn, mỗi tháng lương đồ đồng 700 bạc.

Chuyện đời

CHUYỆN DÀI

SỐ X

của THU-THU

Từ khi nghe Hoàn bảo Lê mắc bệnh lao, Văn mầy-mò tìm-kiếm những sách khảo về căn-bệnh đó, đọc kỹ - càng, cho nên Văn mới nói được rành - rọt đầu ra đây. Lê thở dài, mỉm cười:

— Nghe anh nói mà em chan-chứa hy-vọng.

— Chứ gì. Em cứ nên hy-vọng thế, bệnh em sao cũng khỏi, vả lại, em ơi! còn một phương thuốc nữa công-hiệu gấp mấy mươi những phương điều - trị kia. Em biết phương thuốc gì không? Đây này, nó ở trong tim anh, nó là lòng yêu em vô cùng tận. Em hãy tin ở anh, thế nào anh cũng chữa cho em khỏi, chúng ta sống vui trẻ và khỏe-mạnh.

Lê ngả đầu vào ngực Văn, mấy giọt nước mắt lăn trên má.

PHẦN THỨ HAI

I

Lê uể oải mở mắt ra. Lúc ấy chiếc đồng hồ để trên bàn vừa chỉ đúng 10 giờ. Lê thần thờ nhìn lên trần màn, cặp mắt lơ đãng mệt nhọc vô cùng. Nàng không nghĩ gì cả, những chuyện rất êm ái và

táo bạo trong đêm qua xảy ra một cách bất ngờ nhanh chóng khiến nàng chưa kịp cảm xúc ra sao. Cho đến nỗi sáng sớm hôm nay

biến nàng trong đêm qua, thành một người đá bên cạnh Văn nồng nàn sôi nổi những tình yêu!

Đầu óc nàng chỉ bàng hoàng

Văn hôn nàng từ biệt để theo xe hơi về Saigon, nàng cũng rưng rưng không có chiều duyên liếc, mà Văn vì quá sung sướng trong hạnh phúc mới mẻ, đầy đủ cũng chẳng chú ý thấy. Rồi Văn mới ra khỏi phòng, Lê đã lại nhắm mắt ngủ một giấc ngủ mệt nhọc.

Từ chiều tối hôm qua, cả tâm hồn nồng nàn của Lê hầu như bị tê liệt bởi cái sự thực khốc hại, đau đớn cho nàng là Văn đã biết rõ bệnh tình nàng, cái bệnh mà nàng tin rằng chỉ làm cho mọi người chung quanh nàng ghê tởm phòng ngừa, mặc dầu Văn đã tỏ một cách chân thành rằng chàng không sợ hãi bệnh Lê. Cái sự thực ấy đã

hoảng hốt một đều là Văn đã biết nàng ho lao!

Nàng thở nấc lên một cái và lấy tay vuốt chán! Cái đều ấy vẫn còn ám ảnh nàng và không chịu nhường một chỗ còn con nào cho những kỷ-niệm bất diệt và êm-ái đêm qua!

Nàng quần quai trên giường, bực tức lắm. Ai bảo cho Văn biết cái đều mà nàng đã cố thiết đầu Văn.

Nàng nhìn lên bàn, những chai thuốc tây trị bệnh ho, những hộp thuốc chích đề la liệt. Đây có lẽ là những vật đã tố giác với Văn bệnh của Lê đây. Lê cau mặt và giờ tay gạt hết các thứ ấy xuống đất. Chai thủy tinh vỡ loảng soảng.

Lê ngồi giậy, bước xuống giường. Mắt nàng lúc ngửng lên gặp ngay bóng nàng in trong gương. Thoạt tiên nàng giật mình nhưng rồi nàng đứng đờ ra chằm - chú ngó vào trong gương, cặp mắt thao láo như hết cả tinh-thần. Trong gương, bóng nàng mặc một bộ quần áo lụa mỏng soi bóng hai cánh tay dài và dẹt nhỏ như ống sậy để chừa cả xương khủy ra, chỗ cổ và trên ngực có bao nhiêu xương đều giờ ra hết. Lê có thể đếm được hết những khớp xương sườn xương ngực lẫn ở ngoài da.

Lê nhìn xuống dưới, hai cái đùi, hai cái bắp chân chỉ là một nắm bột nhão đắp chung quanh cái xương, mà cái xương nó cũng vẫn phòi ra. Người ta tưởng có thể lấy tay nhón bớt cái bột nhão ấy ra được. Lê rung mình một cái rồi mắt Lê dần dần hoa lên và tối sầm lại, nàng lao đảo cổ gượng vịn vào chiếc tủ cho đến khi tỉnh lại, nàng hấp tấp mặc quần áo đi thẳng ra vườn. Lê ngồi phịch xuống cái ghế dưới gốc cây me. Nàng ôm lấy mặt, nhưng cái bóng người, hay nói cho đúng cái bóng bộ xương của nàng in trong gương vẫn hiện hiện trong tâm trí. Lê tự sợ hãi mình và nghĩ đến sự hiến thân cho Văn âu yếm đêm qua, nàng bỗng ghê tởm.

Nàng tự hỏi: «Làm sao Văn lại có thể thật lòng yêu giấu được cái thân thể gầy mòn cái bộ xương này?»

Nàng dăm ra ngơ vực Văn, những lời chí tình hôm qua Văn

NHÂN DIP HÈ

CHÚNG TÔI ĐÃ SÁNG CHẾ RA RẤT NHIỀU KIỂU MỚI LẠ LÀM TOÀN BẰNG «CAOUTCHOUS» RẤT ÊM NHẹ VÀ XIN QUÝ BÀ QUÝ CÔ NÊN CHÚ Ý...

QUẾ - HIÊN

Số nhà 36, phố Hàng-Bò, Hanoi

CUỐN

Règlement général de la navigation Fluviale en Indochine

Có bán tại:

Nhà in Trung-Bac
107, Phố Hàng Buồm - Hanoi

Giá mỗi cuốn: 1\$20

Ở xa tiền cước tính ngoài
Mua mau kéo hết

nói bỗng thành những lời quyến dụ đường mật, bởi Lê tin rằng chỉ sắc đẹp mới là nguyên-động lực mạnh nhất để phát-sinh ái-tình. Nàng không còn đẹp nữa vậy thì làm thế nào Văn say mê được nàng. Giả dối, giả dối hết cả. Lê vừa chua-chát vừa tức-tối...

Nhưng có bao giờ một người đàn-bà lại tự nhận với mình rằng mình xấu? Lòng tự-ái của Lê cưỡng lại cái ý nghĩ chua-chát lúc này. Lê gọi bà già đem hộp gương lược ra cho nàng để nàng gỡ tóc, kỳ thực lúc mang hộp trang-diêm ra nàng chỉ cầm chiếc gương lên soi. Cái miệng nàng tuy không được hồng nhưng vẫn tươi lắm, lúc nào cũng như chúm chím cười hàm răng đều đặn sáng bóng và đôi mắt vẫn ngời đen dưới hàng mi cong. Lê mê mãi tự mình ngắm mình, cố tìm những vẻ đặc sắc trên khuôn mặt và vừa sung-sướng vừa kiêu hãnh khi nàng nghĩ như trong các sách luận về sắc đẹp: « chỉ một bộ phận đẹp đặc biệt thôi cũng đủ làm thành giá-trị một tấm nhan - sắc tâm thường. » Huống hồ đằng này nàng còn giữ được nhiều nét đẹp xưa.

Vừa lúc ấy có người gọi cửa đưa thư. Lê reo mừng, tuy nàng biết lá thư ấy chẳng phải là của Văn và có lẽ chỉ là bức thư thăm hỏi chiều lệ của thím và các em. Nhưng sự hân-hoan trong lòng nàng chỉ đợi có một dịp để làm có thể-lộ bông-bột ra ngoài. Lê vừa bóc bức thư vừa hát nhỏ. Đây là thư của bà Phũ thật. Lê hãy gác sang một bên để xem cái thư giấy viết màu xanh và có nét chữ lạ kèm theo với thư của bà thím trước đã.

Em Lê.

« Em còn nhớ tôi không? Lanh vừa mới về chuyển tàu tuần trước lại thăm bà Phũ và các em thì thấy nói em đã lên Dalat được trót tháng rồi. Tôi buồn quá và giá không mắc việc nhà thì tôi đã lên Dalat thăm em. Tôi mong một ngày tới đây rất gần tôi sẽ lên thăm em và cùng em nhắc lại những kỷ-niệm vui chơi hồi mấy năm trước giữa chúng ta. Tôi muốn nói với em một câu chuyện quan-hệ nữa,

nhưng nói ra sao mà ngượng-ngùng vậy, tôi vẫn chưa bỏ được thói nhút-nhát mà lúc xưa em vẫn nhạo tôi, bởi vậy tôi nhờ bà Phũ nói lại cùng em...

Lê ngạc nhiên, nhưng mang-máng liền nghĩ thầm: chuyện gì kia... Rồi nàng cười xěn-lên, giờ ngay sang lá thư của bà Phũ để biết rõ ràng cái chuyện gì kia. Lê bỏ đoạn đầu bức thư, đọc đoạn giữa can-hệ tới nàng hơn:

« Thăng Lanh đã đậu cử-nhân và ở Pháp về chuyển tàu hôm 28. Nó có lại thăm thím và hôm vừa rồi nó có ngỏ ý với thím về việc nhân-duyên của cháu. Nó nói nó yêu cháu từ lâu, và đi Pháp học là nó chỉ cốt có danh-phận cho xứng đáng với cháu. Thím nghĩ tình tình nó tốt lại thêm danh-phận, nó như vậy kể xứng với cháu lắm, vậy cháu

Lê không cần đọc thêm nữa. Chuyện nàng muốn hiểu nàng đã hiểu. Lanh người bạn cũ của nhà nàng mới ở Pháp về, ngỏ ý yêu nàng và lấy nàng làm vợ. Mặt Lê hồng hồng lên e thẹn. Nàng xiết chặt hai lá thư vào ngực, say-sưa như khi nàng ngả đầu lên vai Văn. Lúc này nàng chẳng màng-tượng một nét gì của hình ảnh Lanh, và cũng chẳng nhớ một chút kỷ-niệm gì hồi xưa giữa hai người cả. Lê chỉ say sưa vì ý nghĩ có người yêu mình, muốn lấy mình làm vợ. Người ấy là Lanh hay là ai thì cũng thế, chỉ biết rằng có người đàn ông tha-thiết đến mình, yêu mình, tức là mình còn đẹp và khi mình đẹp tức là mình còn chưa-chan hy-vọng về cuộc sống. Mảng hân - hoan kiêu - hãnh, Lê quên làm cái giá thử đúng lý rằng Lanh vẫn tưởng Lê đẹp như cái hồi chàng mới bước chân xuống tàu qua Pháp và bây giờ chàng vẫn chưa biết cái bệnh khốc-hại Lê đang mắc...

Chim ở trên cành riu-rít hót lên. Lê mở bừng mắt ra. Đây đây những bức thư yêu-đương và cảnh-vật thì đang tung-bừng trắng-lệ những ánh nắng hoe vàng thế kia, nàng không có tật-bệnh gì cả, nàng đang sống, thật sự sống, không phải sống gượng-gạo bơ-thờ... (Còn nữa)

DÒI XƯA

Có ai dừng lại dưới chân thang,
Mà ngó sau khi tiệc đã tàn?
Và lượn hoa rơi trên mặt đất,
Để rồi nhận lấy chút dư hương?

Ném vị chua cay của ái-tình,
Là đem buồn đến giết hồn trinh.
Tìm mơ đã trót trao yêu lỡ,
Để vương nơi tìm một bóng hình.

Môi héo dần đi hết nụ cười.
Lòng thơ dần mất nhựa xanh tươi,
Mỗi khi quay lại trông đường cũ,
Là lại mang thêm một ngậm-ngùi.

Ngon nước trên sông cứ chảy tràn,
Em mong như nước của tràng-giang,
Tha hồ in bóng, không in vết
Khỏi nhớ đời xưa, bớt thở than.

Cô LÊ - MAI (Sông Thương)

THƯ'A BÀ Ông Đốc-tơ khuyên

Trả lời bà Mạnh-xuân-Chinh. —
Kiến-An. —

1.) Không có hại cho đứa con chút nào cả. Trái lại, sữa còn có khi tốt hơn là khác. Các cụ cổ không tin chữ khoa y học ngày nay sau khi đã nghiên-cứu kỹ càng đều công nhận rằng nếu người mẹ «kiêng cử» quá, sức khỏe tất bị giảm,, tinh thần mất thăng bằng có ảnh hưởng xấu cho đứa con đương bú (theo bác-sĩ Michel Bourgas tác giả cuốn Physiologie féminine et morale sexuelle)

2.) Bú sữa người có chữa được 2, 3 tháng không độc như ta lầm tưởng. Nếu là mẹ đứa nhỏ, cứ cho đứa nhỏ bú tự-nhiên.

Ô. Huỳnh-văn-An Sơn-tây. — Ăn xong độ nửa giờ đã thấy đói và hay

đau bụng thì có lẽ thế là ông có run. Nếu có tiện ông nên đi thầy thuốc, bằng không thì ông cứ thử uống Calomel ở các hiệu thuốc tây có bán. Phải kiêng không được ăn thứ gì mặn cả.

Bà Bùi-thị-Ái Hải-dương. — Bà mắc bệnh ở tử-cung nhưng phạm những bệnh như thế phải coi thì mới biết được đường mà chữa. Bà nên đi thầy thuốc. — Nếu trước bà đã có con, thì khi khỏi bệnh, bà vẫn có thể có con được lắm.

Ô. Nguyễn-trạch-Kha Nha-trang. — Ông ăn mất ngon đã sáu tháng, ông chỉ cho biết có thể thôi thì thật khó chỉ cách để ông lại «ngon cơm» được. Người ta khi ăn mất ngon, có rất nhiều nguyên nhân.

1.) Vì làm việc quá độ.
2.) Vì bộ phận tiêu hóa có bệnh.
3.) Vì dùng nhiều rượu, thuốc lá, café.

4.) Vì thận không được tốt, không lọc được hết chất độc v.v.

Cách chữa đại cương: Hãy thay đổi khí giới, nghĩa là đi nghỉ ở gần biển hoặc gần núi. Hãy tập thể-thao mỗi sáng. Trước bữa cơm nên dùng một thứ khai vị gì trong có chất quinquina, hay noix vomique. v.v. Nếu vẫn ăn không được thì phải đi đốc-tơ kéo dể lâu trầm trọng khó chữa.

Docteur C.

CHỈ DÙM

AI MẮC BỆNH LAO

Bệnh ho lao, ho ra máu, ho khùc-khắc, ho có đàm trắng xanh vàng, hôi thối, bệnh-nhân có khi bị hành nóng lạnh, mà đã điều trị thuốc Tây, Nam không dứt, nên uống thuốc của cụ Trịnh-hải-Long (nội tổ ông đốc-học Hào). Thuốc đã cứu đặng muôn ngàn người. Có 2 thứ (thứ 5\$00 và thứ 3\$50). Ở xa mua thuốc gửi mandat cho ông:

TRỊNH-VĂN-HÀO, Directeur Ecole Villa N° 110 rue Vassoigne, Tân-dinh Saigon.

Khắp Đông-dương gửi mua trong 3 ngày tới.

Ai cũng nên dùng thử một bức
mảnh trọc
của hiệu

Roystor

63, Rue Takou, 63 — HANOI
(TRƯỚC KIA Ở PHỐ NHÀ THỜ)
Chuyên chế tạo đã lâu năm các thứ:
MÀNH MÀNH, TRẦN-PHONG,
Y - MÓN, DIỄM - MÀN,
Toàn trọc thật, sơn đủ các màu
và các kiểu tuyệt mỹ chẳng
khác một bức họa bằng sơn,
gọi là mảnh sơn. Sâu bằng giấy
thếp không đứt. Có cả thứ làm
bằng dóc thuộc loài lau, sậy
ruộm phẩm gọi là mảnh ruộm
Thứ mảnh sơn cam đoan không tróc
và bền gấp mười lần mảnh ruộm.
Mới sáng chế nhiều kiểu rất mỹ-thuật.

MỸ-NGỌC

BÁNH NGỌT—RUỘU
GIẢI KHÁT--NEM CHẢ
Do một số chị em bạn
gái dừng dẫn trông nom

ĐÃ KHAI-TRƯƠNG
tại phố: **LAGIQUET**
(Sau phố Hàng Bông)
XIN QUÝ-VỊ CHIẾU CỐ

XIN LƯU Ý. — Mỹ-Ngọc lại
có cả bếp rất khéo biết nấu
đủ các lối ăn Tây, Tàu, Ta.
Quý-vị muốn đặt tiệc tại hiệu
hay tại nhà Mỹ-Ngọc sẽ làm
:- quý-vị vừa lòng :-

TRUYỆN SAIGON

(Tiếp theo trang 7)

Đến cô gái kiện bố ở Phú-thọ, người ta cười cô «sốt ruột vì hột chồng» và bất hiểu, đã vì tình mà kiện cha. Các bạn có nghĩ rằng, trước khi đưa đơn kiện cha, cô ấy đã lắm phen suy-nghĩ? Có lý nào mà cô không hiểu làm như thế, dư-luận sẽ mai-mĩa cô hết sức, và cô không chắc gì được kiện, chỉ chắc một điều: rồi đây xã-hội đàn-ông sẽ sợ cô ngay!

Nhưng cô đã đi kiện, tức là lòng cô đã chứa nhiều sự eãm-tức, mà những ân-tình trong gia-đình chẳng lộ ra ngoài được. Người ta không thể phê-bình một cách tuyệt đối với những chuyện như vậy...

Một điều tôi muốn cho các bạn thấy rõ, là hai cô gái trên đây đã có một thái-độ ngay thật, muốn giải - bày với công - chúng. Dem chuyên riêng của mình cho quan quyền và dư-luận hay, là muốn biện hộ cho cái ngay thẳng của mình. Nếu hai cô ấy chẳng cần người đời rõ mình ngay, thì hai cô đã «khăn gói thẳng xông» âm-thầm ra đi với người yêu, như biết bao nhiêu chuyện lén-lúc yêu-đương khác.

Một chuyện nữa gần đây ở trong Nam, tỏ ra một thái-độ khác.

Một cô gái ở Biên-hòa, bị cha mẹ ép gả cho một chỗ mà cô không thích. Được! Ta cứ ưng đi cho mát dạ cha mẹ rồi thì ta liệu đường giải-thoát, cô nghĩ thế.

Đám cưới xong, cách ba hôm, anh chồng dẫn cô vợ về thăm cha mẹ vợ. Giữa đường anh chị gặp một chàng cưỡi xem máy dầu (1). Cô vợ chạy kêu mừng rỡ, nói với chồng đây là anh họ của tôi. Xong cô muốn ngồi thử trên chiếc xe máy dầu xem nó chạy có êm không. Chồng thấy vợ vui cười cũng nhận. Ai hay cô ấy lên chiếc xe rồi thì chàng «anh họ» đạp máy truy-phong! Người chồng mất vợ chẳng kiện ai được, chỉ bởi

vợ đã về tay mình mà không biết giữ thì chịu!...

Trong chuyện này, cô gái đó có đếm-xỉa đến dư-luận như hai cô ở Bắc. Nhưng lạ thay! Dư-luận các báo (trong Nam) lại chẳng có xỉ-mạ cô mà chỉ nhạo-báng anh chồng. Tại sao thế? Có lẽ vì trong vụ này, cha mẹ cô gái không bị thiệt hại, nghĩa là cô nọ «trợn hiếu mà trợn tinh» hay chẳng? Các nhà làm báo ta hết sức trân-trọng chữ hiếu.

Nếu xét đoán cho công-bình, cô gái ở Biên-hòa, có tội hơn hai cô đất Bắc. Tội bội-tin và lường-gạt tình yêu của một người đàn-ông vô-tội, tức là ông chồng ba hôm của cô.

Nhưng khoan, tôi đã nói người ta không thể phê-bình một cách độc-đoán, nếu không rõ hết các nỗi ân-tình.

Biết đâu, trước khi cưới, cô nọ đã nói riêng với anh chồng kia: «Tôi cho anh hay, tôi không thương anh tí nào, mà cha mẹ tôi vẫn ép duyên; còn anh, nếu anh cũng muốn cưới tôi cho được, thì sau này có nỗi gì anh chịu nhé!» Nếu có thật như vậy, thì anh chồng không phải là vô-tội, và cô kia được trắng án, chúc cô vui duyên mới bình yên và không có gì hối-hận.

Tôi nói thế tất chị em cười, nhưng bạn đàn-ông họ cho tôi già mồm bênh-vực phụ-nữ.

Hãy để cho tôi nói nốt, thì các ngài thấy tôi cũng rộng lòng bênh-vực cho đàn-ông!

Tại sao có những sự tự-tử khốc-hại hằng ngày của thanh-niên nam-nữ, bất-mãn về kết-hôn chẳng được?

Bởi họ không thấy một cách nào khác hơn, để lấy nhau mà khỏi bị gia-đình từ bỏ, dư-luận chê-bai và xã-hội ruồng-rẫy. Muốn cuộc hôn-nhân được chắc-chắn, được người chứng nhận chánh-thức, thì phải

có giấy thú. Nhưng theo luật an-nam ta, làm hôn-thú phải có cha mẹ ưng-thuận.

Luật tây, con gái, con trai chưa đúng tuổi trưởng thành thì phải có lời thuận của cha mẹ mới được kết hôn. Qua 21 tuổi thì được phép làm giá-thú khỏi xin cha mẹ.

Bên ta, bao giờ người đàn-ông, dù đến 40 tuổi đi nữa, hễ muốn cưới vợ có giá-thú, cũng phải có cha mẹ ưng thuận.

Chúng tôi chẳng bao giờ đề-xương sự tự-do kết-hôn giữa trai gái chưa đúng tuổi trưởng-thành, vì độ ấy họ chưa đủ trí, đủ sức mà trách - nhậm việc mình làm, phải nhờ kinh-nghiệm cha mẹ. Nhưng nếu đã qua 21, 22, 23 tuổi mà không được phép cưới người mình chọn lựa, nghĩa là không có một tí trách nhiệm về đời mình, thì thiệt-thòi quá.

Nếu gặp cha mẹ tốt, rộng hiếu con thì đâu còn vấn-đề tự-do kết-hôn. Nhưng rủi, cha mẹ hẹp trí mà mình: «lòng ta ta đã biết rồi» thì chỉ có kết duyên đại.

Nhưng kết-duyên với người yêu mà không có giấy thú chứng-nhận thì người đời cho là ái-tình thâm-lén xấu-xa.

Vì thế mà nhiều nam-nữ đồng hủy-minh để tỏ cái cao - thượng trong ái-tình của họ, cho xã - hội biết và cho cha mẹ ăn-năn.

Các báo, sau một tin tự-tử chỉ đăng «tiếc thay một đời xuân-xanh» và «cha mẹ nên thấy đó mà giút mình». Nhưng từ mấy chục năm nay, bậc cha mẹ cũng vẫn ép duyên con như thường và nam nữ yếu trí vẫn còn hy-sinh một cách đại-dột.

Rồi ngày nay, gặp mấy «ca» đặc-biệt về cách phản-kháng hôn-nhân cưỡng - bách, cách phản - kháng «thực-tế» thì dư-luận bàn phiếm xôn-xao.

Chúng tôi kết-luận, xin các nhà luật-sư Việt-nam ta, hay là học-sinh trường luật Hanoi, nên trình một luận - thuyết xin người nam - nữ Việt-nam đến tuổi trưởng-thành có quyền lập giá-thú... Ng: -thị-KIỂM

(1) Xe mô-tô

BON DE PRIME VIỆT-PHÁP TỰ-ĐIỂN

éditions THÁI-LAI

Một bộ sách rất công phu giấy 1500 trang khổ rộng 0,20 x 0,30 có linh 30.000 danh-từ đơn kép Việt và Hán dịch ra Pháp văn, giá bán nhất định 15\$00 (đã in xong quyền đầu). Trước ngày 15 Mai 1940 ai nhận mua và giả tiền cả một lúc sẽ chỉ phải trả 9\$70 lại được một cái Bon Prime mua một năm báo Đán-Bà không phải trả tiền muốn lấy quyền đầu xem thử, xin gửi về cho 1\$00. Mandat gửi thẳng về: **Thai - Lai Tùng - Thư**, 47, Grand Rue-Thanh-hoa, Annam

ROBERT BEAU

Joaillier Hanoi Haiphong

BÁN VÀ BẢO LINH CÁC THỨ
ĐỒNG - HỒ TỐT CÓ TIẾNG:

Rolex - Oméga - Judex

VÀ CÁC ĐỒNG-HỒ CHUÔNG

La Vedette

Cùng các đồ trang-sức

Gia chánh

Bánh tô-châu

- 1 cân bột tẻ, thừ bột mỳ.
- 20 lạng đường cát trắng.
- 2 lạng mỡ.
- 4 lạng thịt nạc.
- 1 lạng gừng.
- 1 lạng nấm thông.

Đường trắng, lọc cho trong. Lường 10 bát bột thì 20 bát nước (nếu là bột cũ thì 23, 24 bát nước) thịt và mỡ luộc chín, thái nhỏ. Nấm thông rửa sạch, thái nhỏ. Gừng rang vàng.

Khi bột đã lọc sạch, trộn với các thứ kia đổ vào soong bắc lên bếp để nhỏ lửa, lấy đũa cả khuấy cho đều tay. Lúc bột sôi đã đặc sánh lại, bắc soong xuống, lấy đũa đánh bột cho đều, đừng để bột lợn cợn. Lót miếng vải sạch vào trong hộp thiếc, đổ bột vào. Dùng thìa san bột cho đều, nện cho chặt khuôn. Hấp cách thủy trong 2 giờ, bánh chín đổ lên lá chuối.

Bánh kê

5 ống kê đã trắng (kê có 2 thứ: kê nếp và tẻ. Kê nếp mới dùng làm bánh được)

- 3 ống rưỡi đường.
- 1/3 quả dừa gọt sạch, nạo nhỏ.
- 2 ống đậu xanh.

Kê vớt sạch, ngâm gio một đêm. Sáng ra, vo lại cho sạch nước gio. Đổ kê như thối xôi, vừa chín là được. Đổ kê ra rổ, rửa nước lã, ray cho khô nước lại thôi lại một lần nữa.

Kê chín, đem đã cho nhuyễn. Lấy 2 ống rưỡi đường đổ với ít nước, hắt ng vừa tới, bỏ kê vào giã đến khi vừa sánh, không dính tay là được.

Đậu xanh đồ rồi, đã nhỏ. Còn 1 ống đường, thắng hết, đường vừa được, bỏ đậu vào giã cho đặc, bỏ dừa vào trộn qua một lúc, bắc xuống. Viên đậu xanh thành từng viên để làm nhân.

Lấy dầu hay mỡ thoa ở tay, đổ kê ra tay, bỏ nhân đậu ở giữa, viên bánh trộn lại. Nếu để lâu bánh cứng phải hấp lại mà dùng.

Bánh ỏ

- 5 bát bột nếp đã nhỏ.
- 2 bát đường.
- 1 bát nước lã.
- 2 thìa lớn vừng rang.
- 1/2 thìa lớn quế-chi tán nhỏ hoặc 1 thìa nước gừng.

Thắng đường, bỏ bột vào khuấy cho đều, trộn quế-chi hoặc nước gừng vào.

Đan từng cái giỏ tre nhỏ, trong lót lá chuối, đổ bột vào mà hấp chừng 3, 4 giờ mới chín. Khi chín, rắc vừng lên mặt bánh.

Bánh này lâu chín lắm. Nếu muốn hấp mau, phải đồ mỏng hoặc lấy lá dừa bẻ khuôn mà đồ.

Bánh ỏ để lâu bao nhiêu cũng được nhưng phải phơi hoặc sấy. Nếu nguội, bánh cứng thì thái mỏng và đem rán.

Bánh khoai lang

- 5 củ khoai lang.
- 5 thìa lớn đường.
- 3 thìa sữa.
- 2 thìa rum.
- 3 quả trứng.

Trứng đánh thực nổi, cho sữa và đường vào, đánh đều rồi trộn với khoai lang luộc đã tán nhuyễn rồi cho rượu rum sau cùng. Đánh một lúc nữa. Khuôn thoa beure, đổ bột vào, bỏ lò lửa vừa vừa.

Mè xừng

3 cân đường thắng thành nước rồi.

- 7 lạng bột gạo.
- 4 bát nước lã.
- 4 quả chanh vắt lấy nước.
- 2 thìa lớn phen chua tán nhỏ.
- 1 bơ vừng rang.
- 1/2 bơ lạc rang.

Đổ 4 bát nước vào bột mà nhồi cho đều. Nước đường thắng rồi, để lại một bát, còn thì trộn cả với bột, bắc lên bếp mà khuấy. Để sôi vài dạo, kẹo vừa đặc thì cho nước chanh vào. Khuấy trong 15 phút nữa rồi cho thêm bát nước đường còn lại. Khi nào kẹo không dính chảo nữa, cho vào độ 1/3 bát nước và phen chua rồi cứ giã mãi. Lấy mũi dao dúng mỡ, quét một tý kẹo nếu dẻo là được. Bắc chảo xuống đồ lạc rang vào và trộn nhanh tay.

Rắc vừng ra mâm, đổ kẹo lên trên rồi lại rắc vừng làm mặt. Khi nào kẹo nguội, cắt ra từng miếng to nhỏ tùy thích, lại chấm vừng đều. Bỏ lọ dây kín để được lâu.

NGUYỄN-PHONG

BỘT PHOSCAO

LÀ MỘT THỨ ĂN
BỒI BỔ SỨC KHỎE

Những người yếu ớt, những người ốm mới khỏi, những người già cả, nên dùng bột PHOSCAO, vì ăn rất bổ và dễ tiêu

PIN
«CON RỒNG»

CHÈ RIÊNG CHO CÁC THUỘC - ĐỊA
LÀM TOÀN BẢNG VẬT - LIỆU CỦA
PHÁP, ĐÃ TỐT LẠI CÒN BỀN LÂU

Bán tại:

tất cả các hiệu lớn

LIN - YE

1, Ruelle Jules d'abbadie, Haiphong

ĐAU MÀNG ÓC là một bệnh rất nguy-
hiểm mà hiện nay đương rất thịnh
hành, vậy muốn tránh khỏi chứng
bệnh ấy thì chỉ nên dùng:

DẦU ĐẠI-QUANG

MÀ XOA VÀO HAI BÊN LỖ MŨI, HAI BÊN THÁI
DƯƠNG, ĐẰNG SAU GÁY, MỖI NGÀY XOA VÀI BỐN
LẦN; HOẶC LÚC ĐI RA NẮNG RA GIÓ THÌ XOA,
NHƯ VẬY BỆNH ĐAU MÀNG ÓC SẼ KHÔNG BAO
GIỜ NHIỄM VÀO ĐƯỢC CẢ. DẦU ĐẠI-QUANG
CÒN TRỪ ĐƯỢC KHỎI CÁC CHỨNG BỆNH VẬT,
NHƯ NHỨC ĐẦU, XỖ MŨI, CẢM NẮNG, CẢM GIÓ,
SỐT NÓNG, SỐT RÉT, ĐAU BỤNG, ĐAU GÂN, NHỨC
XƯƠNG, V. V. ĐỀU RẤT CÓ CÔNG-HIỆU, CHẴNG
THỨ DẦU NÀO BẰNG.

LỌ TO: 0\$20 LỌ NHỎ: 0\$10

XIN NHẮC QUÝ KHÁCH MUA DẦU NÊN NHẬN CHỮ
HIỆU ĐẠI-QUANG VÀ NHÂN CON BUỐM THÌ
MỚI KHỎI LẦM DẦU GIẢ HIỆU.

ĐẠI - QUANG DƯỢC - PHÒNG

23, phố Hàng Ngang. — HANOI — Téléphone: 890

CENTRE MÉDICAL DE HANOI

NHÀ THƯƠNG NGÕ TRẠM

167, Boulevard Henri-d'Orléans — Téléphone: 772

CONSULTATIONS ET CLINIQUE

Docteur LUYEN

Docteur CHUONG

INSTALLATION MÉDICALE MODERNE POUR TRAITEMENT

—:—

(Rayon X. traitement électrique.)

—:—

CHAMBRES POUR MALADES AVEC TOUT CONFORT